

Ξένια Αραπάκη

Σχεδιάζοντας το μείζον.

Αφαιρώντας το έλασσον

Prisma
Art
gallery

ΜΑΡΤΙΟΣ 2023

Ξένια Αραπάκη

Σχεδιάζοντας το μείζον.
Αφαιρώντας το έλασσον

Επιμέλεια
Λουΐζα Καραπιδάκη

ΜΑΡΤΙΟΣ 2023

Στον πρώτο μου δάσκαλο Βρασίδα Βλαχόπουλο

... Το ουσιαστικό μέρος της ζωγραφικής δεν βρίσκεται στην αντιγραφή ενός μοντέλου αλλά στους κρυφούς εκείνους συνειρμούς σχημάτων, χρωμάτων και τόνων που διαμέσου μιας σειράς διαδικασιών οδηγούν στην έκφραση, δηλαδή στη δομική ενάργεια.

Αυτή η δομική ενάργεια είναι και το αιώνιο, ακατάλυτο και πριν απ' όλα κυρίως περιεχόμενο της ζωγραφικής και κατ' επέκτασιν της κάθε τέχνης.

Από κει και πέρα και πολλά άλλα είναι δυνατόν να περιέχονται μέσα σ' ένα μεγάλο έργο τέχνης αλλά με κανένα τρόπο δεν υποκαθιστούν την παντελή έλλειψη του κυρίως περιεχομένου που είναι η ίδια η ζωή.

Αυτό τώρα το κυρίως δομικό μέρος της ζωγραφικής είναι δυνατόν να επενδυθεί με μια εικόνα και με τη σειρά της αυτή η εικόνα είναι δυνατόν ν' αντλείται άλλοτε κατ' ευθείαν από τη φυσική πραγματικότητα κι άλλοτε από τον κόσμο της φαντασίας και του πνεύματος ...

Βρασίδης Βλαχόπουλος

Στο *"Βρασίδης Βλαχόπουλος"*, Πνευματικό Κέντρο
Δήμου Αθηναίων, 1996

Ανάδυση, (λεπτομέρεια)
Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική, 80 x 60 εκ.

Αφηγηματικές μονοχρωμίες

Η Ξένια Αραπάκη ανακαλεί μνήμες, εμπειρίες, συναισθήματα, και τα αποτυπώνει στις παλίμψηστες και αδρές επιφάνειες των καμβάδων της. Η ζωγραφική της, αν και απόλυτα αφαιρετική, δεν χαρακτηρίζεται από μια ελεύθερη και εξηρησιονιστική απόδοση, αλλά αντίθετα διακατέχεται από μια αυστηρή ρυθμικότητα. Οι δυναμικές συνθέσεις της είναι μεθοδικά δουλεμένες με απόλυτο σεβασμό στο αρχικό σχέδιο και εξαιρετικά ισορροπημένες, παρά τις προσθήκες με ready made στοιχεία και επαναλαμβανόμενα έκτυπα μέρη. Η ίδια σημειώνει: «Η αναγλυφικότητα αυτή δεν είναι παρά η διάθεση και επιθυμία μου να απελευθερώσω τη σύνθεση από τη διδιάστατη προκρούστεια κλίνη της, αναδεικνύοντας το χρώμα ως αλληλεπίδραση της φωτεινής ακτινοβολίας με τη χρωστική ουσία και τονίζοντας συγχρόνως την απουσία φωτός μέσα από τις σκιάσεις που θα εμφανισθούν». Σε κάθε πίνακα εναλλάσσονται αέναα οι σχεδιαστικές αρμονίες με τις αντιπαραθετικές εξάρσεις, που αναπαρίστανται διακριτικά στις μονοχρωμίες και αναδεικνύονται, κάθε φορά, ανάλογα με το φως. Η καλλιτέχνης, ως δεινή γνώστρια της χρωματολογίας, μας οδηγεί τελετουργικά σε ατέρμονους νοητικούς συνειρμούς, επιμελώς κρυμμένους ανάμεσα στις τονικές ιδιαιτερότητες του άσπρου, του κίτρινου, του γαλάζιου, του πράσινου και ενίοτε γήινων χροιών. Οι τεχνικές της Ξένιας Αραπάκη είναι μικτές και πολύπλοκες και συνδυάζονται δεξιοτεχνικά πάνω στην ίδια επιφάνεια. Δίπλα στις φαρδιές ζωγραφικές πινελιές του επίπεδου φόντου η εικαστικός παραθέτει εμπίεστης τεχνικής αποσπασματικές ανάγλυφες διατυπώσεις και σε τακτά διαστήματα, ως κολάζ, ενθέτει καθρέπτες. Τα κάτοπτρα λειτουργούν διττά, τόσο ως ευφάνταστο διακοσμητικό στοιχείο αλλά και ως στοιχείο αντανάκλασης του εκάστοτε περιβάλλοντος, ενώ παράλληλα αποτελούν και έναν δίαυλο συμμετοχής και διάδρασης με τον θεατή, αφού η ίδια του η μορφή ενσωματώνεται στο έργο. Όλες αυτές οι εικαστικές αφηγήσεις της, ως καταγραφές αναμνήσεων, ενδόμυχων σκέψεων και βιωμένων προσωπικών στιγμών, μπορεί να παραπέμπουν σε προσωπικά ψυχογραφήματα ή αναλαμπές μνήμης, αλλά κυρίως προβάλλουν

την προσωπική της καλλιτεχνική έκφραση. Οι εκφάνσεις των διαφόρων αποχρώσεων με την πλήρη έλλειψη της πολυχρωμίας, οι επιπεδοανάγλυφες φωτοσκιάσεις της συσσωρευμένης ύλης και οι ανατρεπτικές επεμβάσεις των επιπρόσθετων αντικειμένων συγκροτούν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της δικής της καλλιτεχνικής ταυτότητας. Σ' αυτή τη σειρά έργων η Ξένια Αραπάκη εστιάζει στο απέριττο και υποδηλώνει το μέγιστο.

Λουΐζα Καραπιδάκη
Ιστορικός τέχνης

Για τη ζωγραφική της Ξένιας Αραπάκη

Μέσα στην ανήσυχη, αγωνιώδη θα έλεγα πνευματική εποχή που ζούμε όπου οι λογής-λογής καλλιτέχνες αισθάνονται σαν εκλιπόντα όντα μιας άλλης εποχής, όπου οι διάφορες τέχνες και μαζί τους και η ζωγραφική μοιάζουν να μην αρκούνται πια στα όριά τους και επιχειρούν εκστρατείες σε ξένες επικράτειες και όπου οι μικρές και βραχύβιες επαναστάσεις διαδέχονται η μια την άλλη με ρυθμό ταχύτητας γραφομηχανής, η ζωγραφικής της Αραπάκη μας ξεκουράζει με την ήρεμη ενατένιση της πραγματικότητας, την οικεία και αναγνωρίσιμη εικόνα, την ευχάριστη χρωματική παράθεση, την έλλειψη εκζήτησης στα υλικά της μέσα και κάποια αβίαστη χάρη και αφέλεια που κάνει το έργο της μια αυθόρμητη και ειλικρινή ζωγραφική εξομολόγηση ...

Βρασίδης Βλαχόπουλος
Ζωγράφος
(1983)

Αποχρώσεις του λευκού IIIB, (λεπτομέρεια)
Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 70 x 50 εκ.

Τρεις ιδιαιτερότητες συναιρούνται στη ζωγραφική της Ξένιας Αραπάκη

Η ζωγράφος Ξένια Αραπάκη είναι «τρισυπόστατη». Οι σπουδαστές της την γνωρίζουν κυρίως ως πανεπιστημιακό δάσκαλο που άνοιξε τους ορίζοντές τους στην διδακτική των εικαστικών τεχνών και ιδιαίτερα της ζωγραφικής. Τους έμαθε να εμπιστεύονται τις αισθήσεις τους, τη συγκίνησή τους και να μην βασίζονται αποκλειστικά και μόνο σ' ένα βαρύ θεωρητικό οπλοστάσιο που τους στερεί την προσωπική εμπειρία και τη συγκίνηση. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα επεκτάθηκαν, εκτός από τη μελέτη και τη διδασκαλία του παιδικού σχεδίου με ανάλογες προσεγγίσεις στην εικονογράφηση κειμένων, στη σχέση των εικαστικών τεχνών με τον κόσμο της τεχνολογίας και των φυσικών επιστημών.

Η παρακαταθήκη αυτή είναι αποτέλεσμα ερεθισμάτων που έλαβε από σπουδαίους δασκάλους στη Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας ·τον Γιώργο Μαυροειδή, τον Παναγιώτη Τέτση και τον Δημήτρη Μυταρά. Ζωγράφοι του βλέμματος, του σχεδίου, του χρώματος και της σύνθεσης. Αρετές που ενστερνίστηκε και στη δική της διδασκαλία καλώντας τους μελλοντικούς εκπαιδευτικούς, κυρίως της προσχολικής και της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, να μυηθούν και να μυήσουν τα παιδιά στον κόσμο των εικαστικών τεχνών με δυνάμεις και δυνατότητες που δεν περιορίζονται ασφυκτικά από την εξειδικευμένη γνώση και πρακτική.

Οι αρχές αυτές φαίνεται να μην εγκαταλείπουν τις δύο άλλες της «υποστάσεις», την κεραμική και τη ζωγραφική. Όπως και τη δεύτερη έτσι και την πρώτη την σπούδασε με ιδιαίτερες διακρίσεις στην ίδια Σχολή. Η «προϊστορία» της κεραμικής είναι εμφανής στα έργα ζωγραφικής· η χειρονομιακή πινελιά, η παχιά πάστα και πολλές φορές ετερογενή υλικά προσδίδουν στην επιφάνεια του καμβά μια υλική, ανάγλυφη αίσθηση που καθίσταται ακόμη εντονότερη με τις φωτοσκιάσεις.

Πέρα απ' αυτή την εμφανή σε αρκετά έργα της καταγωγή, η ζωγραφική της διατηρεί τη δική της εγγενή ταυτότητα. Ικανότητα στο σχέδιο (ικανότητα που σήμερα δεν αποτελεί προτεραιότητα ούτε εκ των ων ουκ άνευ των ζωγράφων), η οποία είναι εμφανής και όταν λείπει από τον πίνακα το

συγκεκριμένο, αναγνωρίσιμο θέμα. Η παλέτα της, τις περισσότερες φορές, εκμεταλλεύεται μία περιορισμένη γκάμα χρωμάτων, συνήθως τα γαιώδη, των οποίων αναδεικνύει την πλούσια δυναμική. Η σύνθεσή της προσλαμβάνεται με μια φυσική απλότητα· αντιλαμβάνεται ωστόσο κανείς ότι έχουν προηγηθεί επανειλημμένες «γραφές» έως ότου η όραση να ακουμπά στην «εικόνα» με τη χαρά που της προσφέρει το αντάμωμά της με την ομορφιά.

Η ζωγραφική της θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «αφηρημένη», αλλά με την έννοια που δίνει ο Σαρτρ στον όρο: «αφαιρώ σημαίνει προσθέτω»· αφαιρεί δηλαδή ό,τι περισσεύει για να φθάσει στην ουσιαστική προσέγγιση των πραγμάτων. Στις επιφάνειες του πίνακά της εξάλλου ανιχνεύονται δομές του δομικού και του φυσικού περιβάλλοντος που πολλές φορές συνυπάρχουν με τον άνθρωπο. Ανιχνεύσεις σύμφυτες με τη σύνθεση και με τη «γραφή» που ακριβώς γι' αυτό ποικίλει και είναι φορές που σε μέρος της επιφάνειας του πίνακα δημιουργείται μια θολότητα προσεκτικά επιλεγμένης αλληλοδιείσδυσης των χρωμάτων που μοιάζει να έλκει την αφετηρία της από έργα του Gerhard Richter (1932-) ή του Cy Twombly (1928-2011).

Η ζωγραφική της Ξένιας Αραπάκη έχει μία συνέπεια, αποτελεί καλύτερα μια εκδοχή ή μια ομοιότητα σύνθεση της διδακτικής της εμπειρίας και της κεραμικής της. Με το χρώμα, το σχήμα και τη σύνθεση ανασυνθέτει τις προσωπικές της εντυπώσεις και μας καλεί να τις μοιραστούμε μαζί της αναδημιουργώντας τις δικές μας. Μπορεί η ζωγραφική της να μην μας εκπλήσσει αλλά μας ηρεμεί, μας γαληνεύει· κι αυτό δεν είναι λίγο.

Δρ. Γεωργία Κακούρου Χρόνη
Επιμελήτρια Εθνικής Πινακοθήκης

Η ΟΠΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ στη ζωγραφική της Ξένιας Αραπάκη

Έχουν περάσει περίπου είκοσι χρόνια από τότε που συνάντησα την Ξένια Αραπάκη στο εργαστήριο ζωγραφικής του Βρασίδα Βλαχόπουλου και αυτό που τράβηξε τότε την προσοχή μου επάνω της ήταν ένα ζευγάρι επίμονα μαύρα μάτια, που με κοίταζαν με τέτοιο τρόπο έτσι που αμέσως πήγα στον καθρέφτη να δω μήπως έχω κάτι περίεργο επάνω μου. Αργότερα κατάλαβα ότι τα μάτια αυτά με είχαν αναλύσει σε σχήματα, άξονες και χρωματικές φόρμες που το σταθερό και σίγουρο χέρι της τα μετέφερε στο τελάρο.

“Κάτσε όπως είσαι, βλέπω ένα ωραίο μπλε στο μάγουλό σου” μου είπε. Την κοίταξα σα χαζός. “Λερώθηκα”, σκέφτηκα, “ή αυτό το κορίτσι δεν βλέπει καλά”. Κοίταξα το τελάρο της, τα μάγουλά μου ήταν μπλε. Την ξανακοίταξα με πολλά ερωτηματικά στα μάτια.

“Το φως ...” μου είπε, και από τότε πέρασαν σχεδόν είκοσι χρόνια.

Βλέποντας τη τελευταία δουλειά της, και γνωρίζοντας καλά την προηγούμενη, θέλησα να κάνω ένατα ξίδι σε όλη αυτή τη διαδρομή, προσπαθώντας να αναλύσω με τη δική μου οπτική αυτό που συμβαίνει μέσα στο έργο της Ξένιας Αραπάκη, αποφεύγοντας κάθε διάθεση κριτικής, όσο αυτό είναι δυνατό.

Μεγάλη γνώστης του σχεδίου, για αρκετό καιρό δούλεψε κλασσικές τονικές και χρωματικές φόρμες, δίνοντας το μεγαλύτερο βάρος στη σύνθεση. Η σύνθεση όμως έχει μεγάλες απαιτήσεις και παίζει πολλά παιχνίδια. Έτσι οι φόρμες άρχισαν να γίνονται πιο ελεύθερες και οι τονικές διαφορές πιο έντονες. Το αντικείμενο που σχεδόν πάντα υπήρχε στη σύνθεσή της ήταν, αν και διαλυμένο, πάντα καθαρό, οι άξονες της σύνθεσης ορατοί και προσεκτικά κρατημένοι.

Το σχέδιό της είχε πάντα μια γλυπτική διάθεση. Γλυπτική, μια τέχνη που πάντα την συγκινούσε και πολλές φορές έλεγε πως θα έπρεπε να γίνει γλύπτρια. Κι έτσι μια μέρα καταπιάστηκε με τον πηλό. Αντικείμενο άγνωστο κι όμως το ήξερε. “Έπλαθε και συνέθετε. Μαλακά “μακαρόνια” πηλού άρχισαν να υλοποιούν τις από χρόνια ανησυχίες της. Και μετά πάλι το τελάρο και μετά πάλι στον πηλό και στο γύψο, και μετά ξανά στο χρώμα.

Όλα αυτά έπρεπε να γίνουν ένα, κι έγιναν. Αυτό είναι το στοιχείο στην καινούργια δουλειά της. Μια δουλειά με καθαρά χρώματα και ανάγλυφες φόρμες.

Οι όγκοι, η κίνηση, οι φόρμες προδίδουν τη γλυπτική θεώρηση της ζωγράφου που στοχάζεται στις τρεις διαστάσεις πριν από τη σταδιακή αναγωγή τους στο επίπεδο.

Το ανάγλυφο είναι το στοιχείο που δημιουργεί την ανησυχία και τον προβληματισμό στη ζωγραφική της Ξένιας Αραπάκη. Γύψινες φόρμες φτιαγμένες ελεύθερα, δίνουν στο χρώμα που τις καλύπτει μια φυσική τονικότητα, που αλλάζει καθώς το ανάγλυφο παίζει με το φως, έτσι που αν το παρατηρήσει κάποιος στο φως της ημέρας σε διάφορες χρονικές στιγμές, θα δει τις φόρμες να αλλάζουν χρώμα, χωρίς όμως να αλλοιώνεται η σύνθεση.

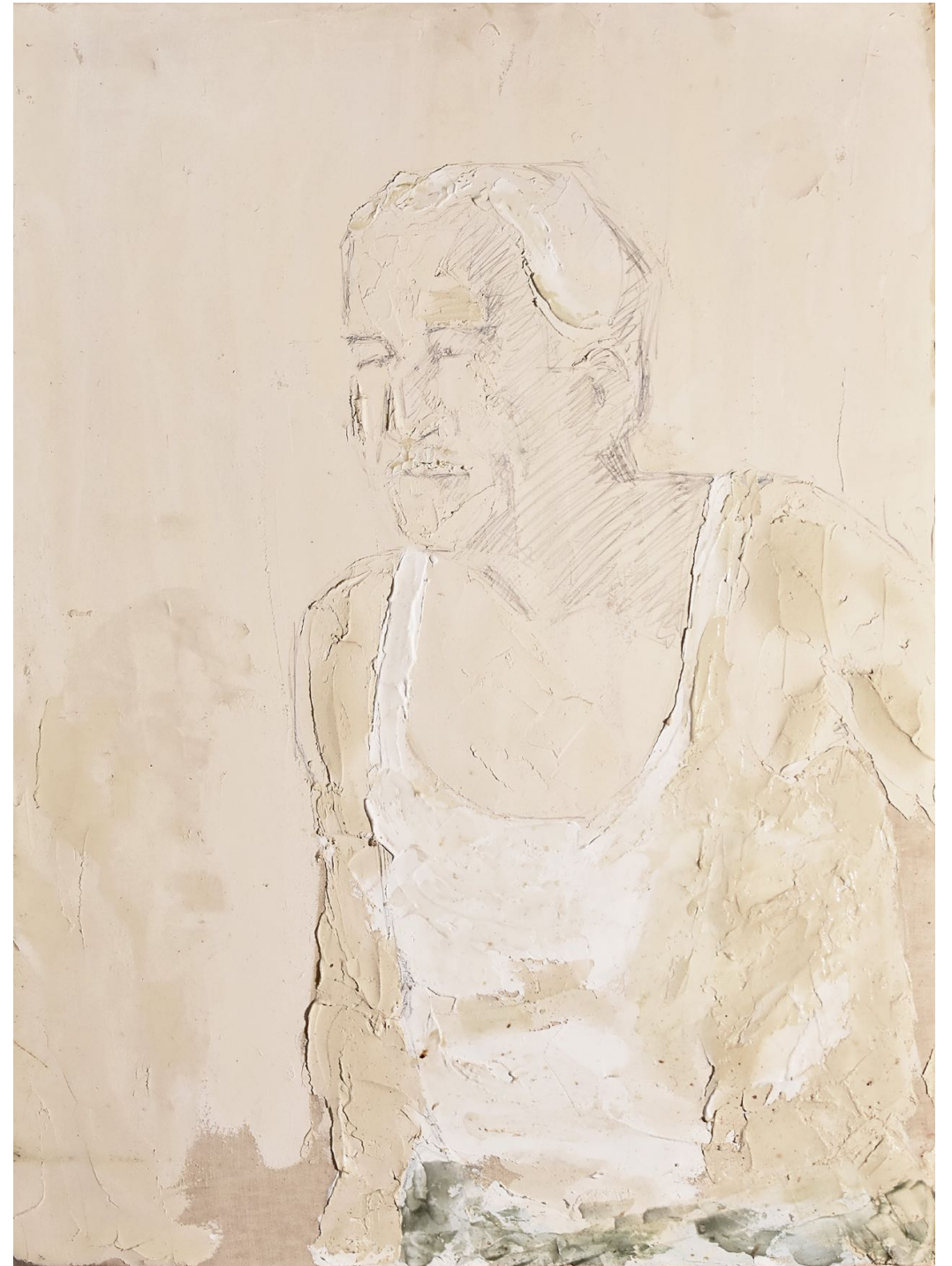
Σε ένα φόντο σαν από διάλυμα πηλού, μέσα σε μια βίαιη και αυστηρή σύνθεση, ξεπηδούν έντονες χρωματικές φόρμες, στροβιλίζονται και συγκρούονται δημιουργώντας αντιφάσεις που φτάνουν στην τελειότητα της ισορροπίας. Φόρμες που δεν έχουν στόχο να υποδηλώσουν κάτι συγκεκριμένο, αλλά να ερεθίσουν το μάτι του “αναγνώστη”. Φόρμες όχι αφαιρετικές αλλά συσπειρωμένες έτοιμες να τιναχτούν και να βγουν έξω από το τελάρο, δημιουργώντας μια καινούργια ισορροπία. Καμιά δέσμευση, η απόλυτη ισορροπία.

Το χρώμα, μπλε, όπως του ουρανού και των νησιών. Κόκκινο όπως η σκέψη, γκρίζο και καφέ της γης, έρχονται σε αντιπαράθεση για να αφήσουν να φανταστείς το κενό που είναι ανάμεσά τους.

Και ξαφνικά, η γυναικεία φιγούρα. Μητρική, ερωτική, απόλυτη. Στεφανωμένη, αόρατη, οπτασία, έχει αφήσει το άρωμά της παντού, από τότε που την πρωτοείδα μέχρι πάντα. Σύμβολο σένας που η καλλιτέχνης κουβαλάει μαζί της σαν μνήμη από μια προηγούμενη ζωή, μνήμη που δεν εξαντλείται ποτέ. Γέννηση, δημιουργία.

Αυτή είναι η αίσθηση που μου άφησε η οπτική περιπλάνηση στο έργο της Ξένιας Αραπάκη. Δεν θα ήθελα να κατατάξω τη δουλειά της σε κάποιο κίνημα, σε κάποιο -ισμό, η πρόθεσή της είναι ξεκάθαρη. Η φόρμα στη σύνθεση. Η αυτοτέλεια της μονάδας στο σύνολο.

Δημήτρης Κακριδής
Ζωγράφος
(Φεβρουάριος 1992)

Ο μπαμπάς μου
Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική, 80 x 60 εκ.

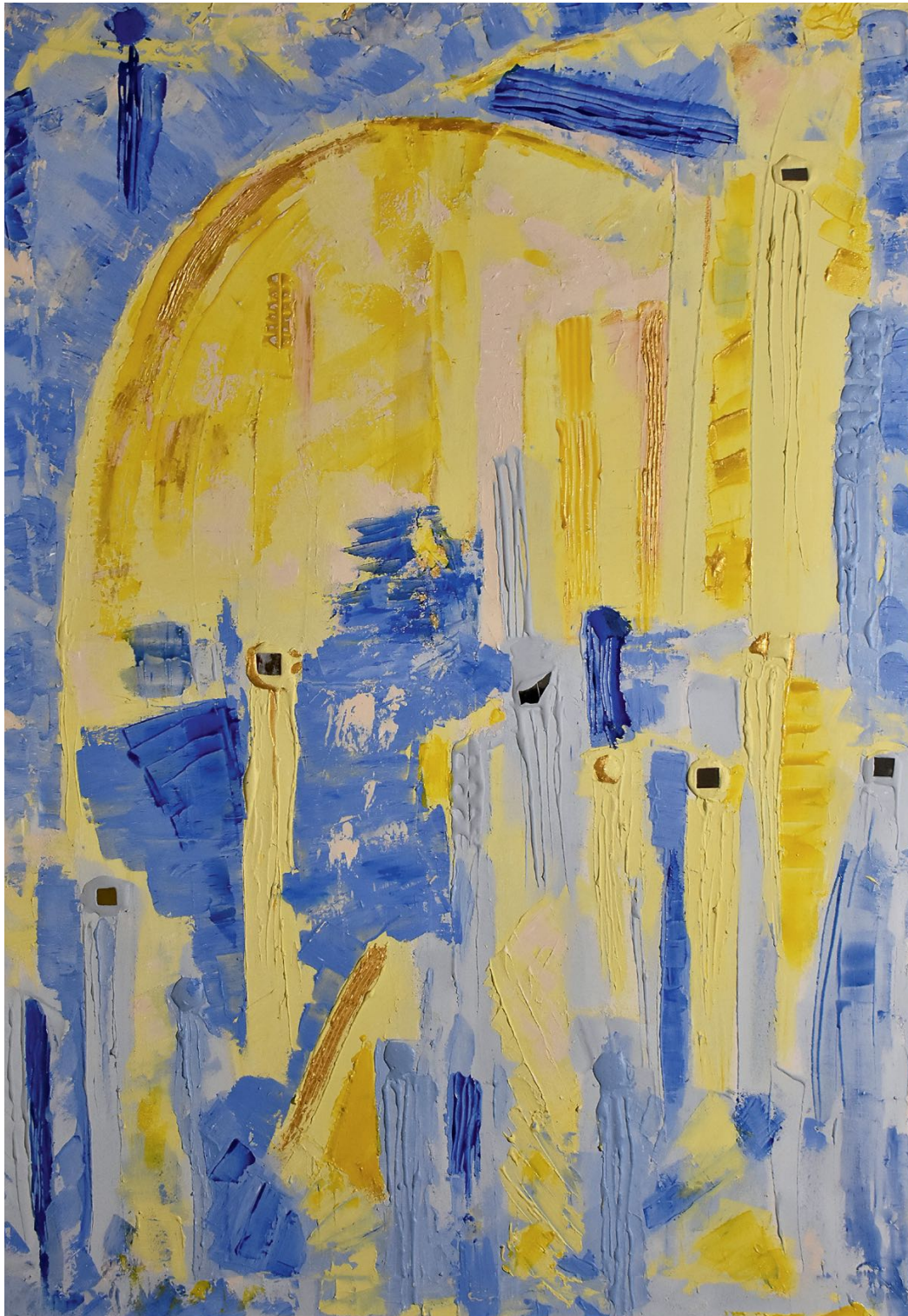
Μόλυβος I

Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική, 120 x 110 εκ.

Μόλυβος II

Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική, 130 x 110 εκ.

Εμβασις

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 130 x 90 εκ.

Δημιουργία

Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική, 120 x 80 εκ.

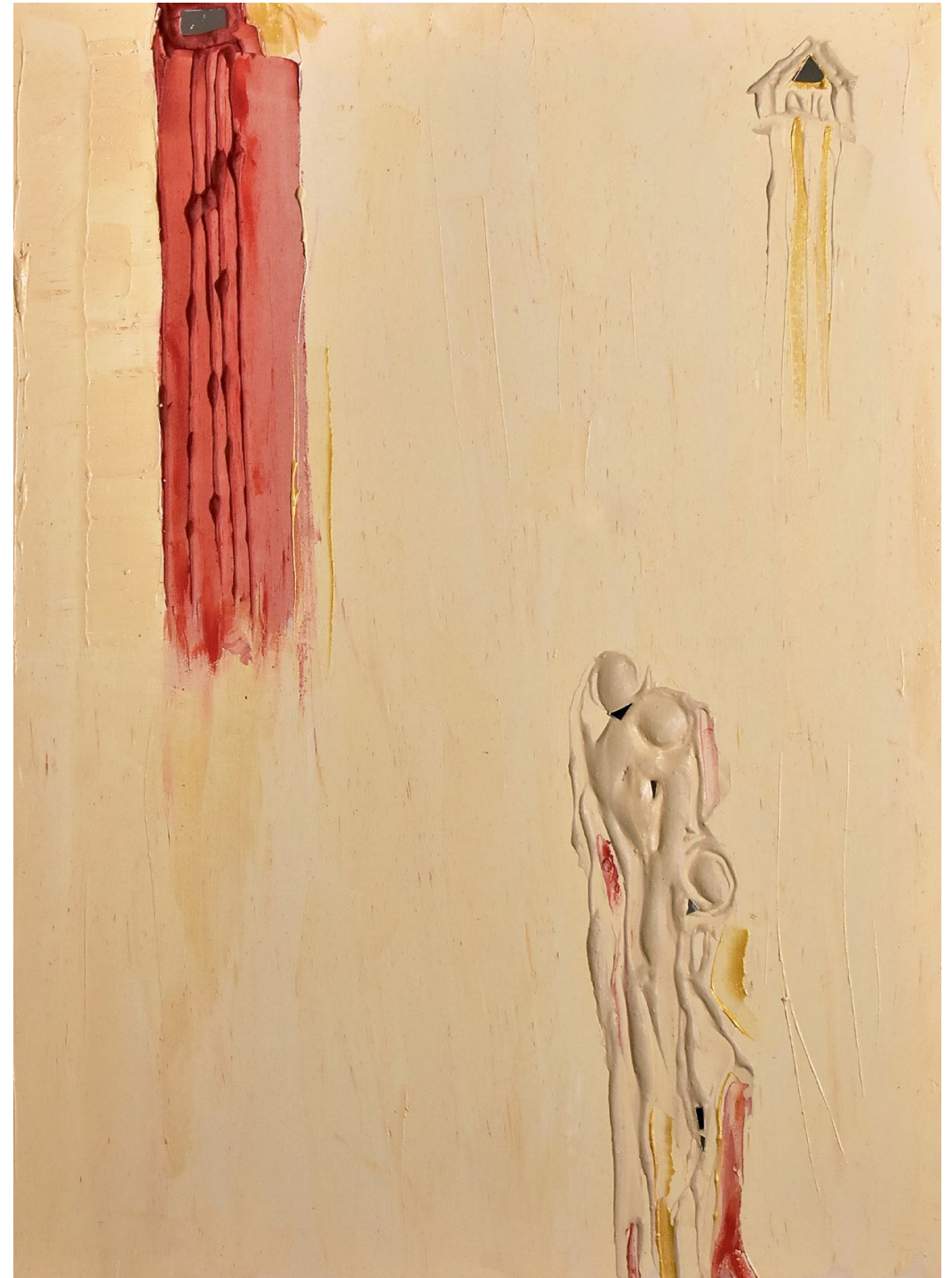
Αφηγήσεων μνήμες I

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 120 x 80 εκ.

Κεκλιμένο επίπεδο

Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική, 120 x 80 εκ.

Υπέρβαση

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 80 x 60 εκ.

Αποχρώσεις του λευκού I

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 70 x 50 εκ.

Αποχρώσεις του λευκού IIIA

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 70 x 50 εκ.

Γέφυρες

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 120 x 100 εκ.

Αποχρώσεις του λευκού V

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 70 x 50 εκ.

Αποχρώσεις του λευκού IV

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 70 x 50 εκ.

Αποχρώσεις του λευκού IIIB

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 70 x 50 εκ.

Αποχρώσεις του λευκού II

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 100 x 50 εκ.

Αποχρώσεις του λευκού VII

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 80 x 50 εκ.

Αντίθεση

Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική, 70 x 50 εκ.

Αντιθέσεις

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 100 x 50 εκ.

Beaubourg - Νυχτερινή μελωδία

Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική, 100 x 50 εκ.

Υποσυνειδήτου μνήμες I
Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 100 x 50 εκ.

Άνοιξη
Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 100 x 50 εκ.

Υπεραισθητό

Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 130 x 130 εκ.

Υποσυνειδητου μνήμες II
Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 100 x 50 εκ.

Μνήμες I
Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 100 x 50 εκ.

Μνήμες II

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 100 x 50 εκ.

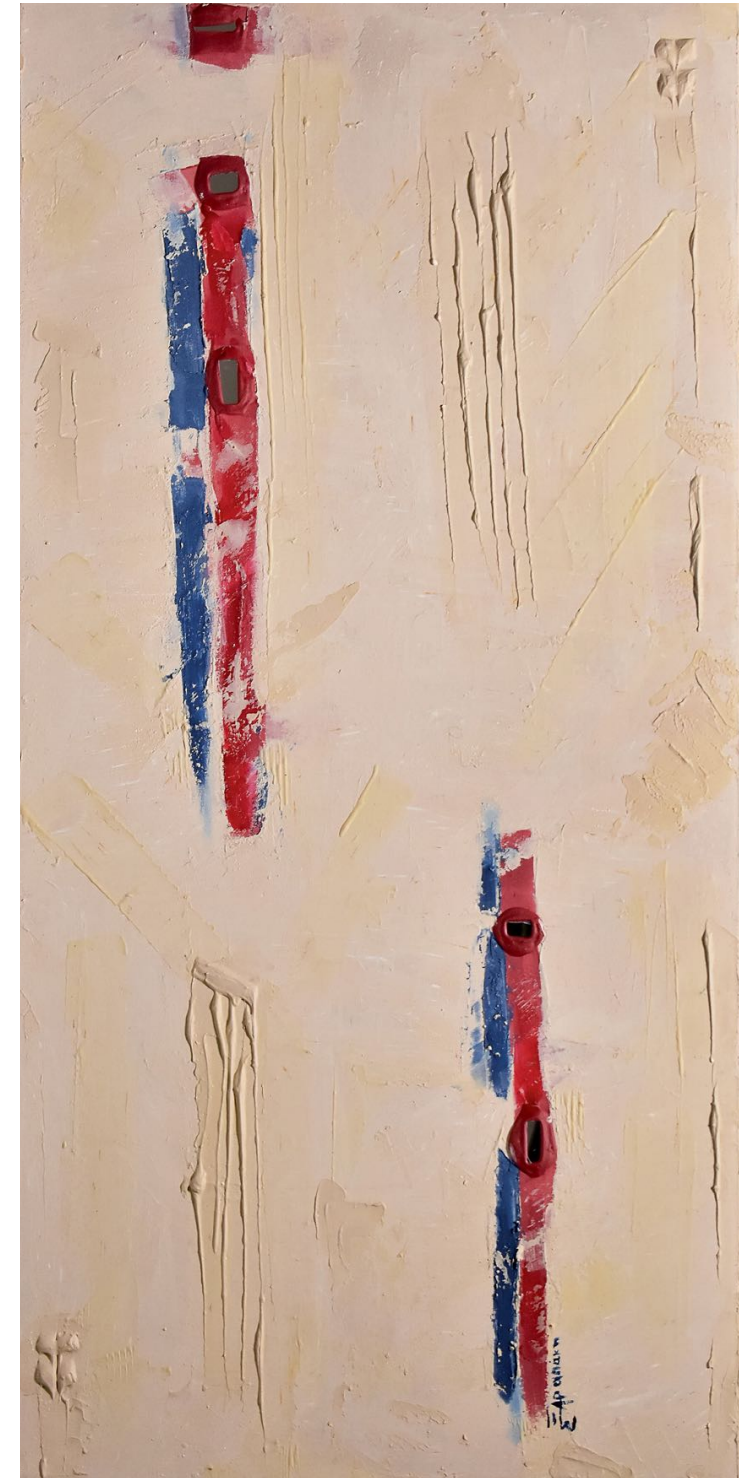
Μνήμες III

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 100 x 50 εκ.

Ελεύθερη πτώση

Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 100 x 50 εκ.

Προσέγγιση

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 100 x 50 εκ.

Μόλυβος III

Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 100 x 100 εκ.

Ανάδυση

Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική, 80 x 60 εκ.

Ενέργεια II, 2022
Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 60 x 80 εκ.

Αιώρηση I
Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική 40 x 60 εκ.

Ανάπτυξη
Σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία,
μικτή τεχνική, 70 x 50 εκ.

ARAPAKI-ART

Ξένια Αραπάκη

Σχεδιάζοντας το μείζον. Αφαιρώντας το έλασσον

Επιμέλεια έκθεσης
Λουίζα Καραπιδάκη

Κείμενα
Βρασίδης Βλαχόπουλος
Λουίζα Καραπιδάκη
Γεωργία Κακούρου Χρόνη
Δημήτρης Κακριδής

Φωτογραφίες έργων
Σπύρος Αρώνης

Παραγωγή
Γ. Κωστόπουλος Γραφικές Τέχνες Α.Ε.

Ο κατάλογος εκδόθηκε με την ευκαιρία της έκθεσης
της Ξένιας Αραπάκη με τίτλο «Σχεδιάζοντας το μείζον. Αφαιρώντας το έλασσον»
στην ArtPrismaGallery τον Μάρτιο του 2023.

Κουντουριώτου 187, Πειραιάς
Τ. 2104296790
galleryartprisma.gr
artprisma1957@gmail.com
facebook.com/Art Prisma

Έργο εξωφύλλου:

Αφηγήσεων μνήμες II

Καθρέπτες, σκόνες, ανάγλυφα στοιχεία, μικτή τεχνική 120 x 80 εκ.

Ξένια Αραπάκη

Γεννήθηκε στην Αθήνα και ζει στη Νίκαια του Πειραιά. Φοίτησε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και απέκτησε τα πτυχία της Ζωγραφικής, της Κεραμικής και των Θεωρητικών Σπουδών. Εκπόνησε Διδακτορικό Δίπλωμα στις Επιστήμες της Εκπαίδευσης στο Παιδαγωγικό Τμήμα Προσχολικής Εκπαίδευσης του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Από το 1979 έως το 2005 δίδαξε ως εκπαιδευτικός μαθήματα εικαστικής παιδείας στο ελληνικό δημόσιο σχολείο, ενώ ως σχολικός σύμβουλος ανέπτυξε πολύπλευρο επιμορφωτικό έργο. Από το 2005 έως το 2019 υπηρέτησε το ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο διδάσκοντας και πραγματοποιώντας έρευνα στον τομέα της Διδακτικής των Εικαστικών τεχνών. Είναι συγγραφέας πανεπιστημιακών συγγραμμάτων και έχει διοργανώσει πρότυπα ακαδημαϊκά συνέδρια στην κεραμική και την χαρακτική. Το εικαστικό της έργο σχετίζεται με τη ζωγραφική και την κεραμική τέχνη. Ιδιαίτερα το έργο της στη ζωγραφική είναι εμπνευσμένο από το έργο και τις ιδέες του πρώτου δασκάλου της Βρασίδα Βλαχόπουλου, με θεματικές που έχουν κέντρο κυρίως το ανθρωπογενές περιβάλλον, αλλά και το εννοιολογικό ή συναισθηματικό ανθρώπινο φορτίο. Η μικτή τεχνική και τα υλικά που χρησιμοποιεί δίνουν όγκο στα έργα της ώστε το παιχνίδι με το φως και τις σκιάσεις να αποτελεί ακόμη ένα κίνητρο για να υπερβεί ο 'επισκέπτης' τους την απλή παρατήρηση και να εισχωρήσει, να αποδεχθεί ή να αμφισβητήσει την ιδέα που υποκρύπτεται σε αυτά.

